

РЕШЕНИЕ

№ 580

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 03.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3273** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ), вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на [община], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], пл. „Н. В.“ № 1, представлявана от кмета Г. И., уточнена с молба от 17.04.2018 г. против решение от 28.02.2018 г., издадено от В. К., ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Околна среда“ 2014 г. 2020 г., с което е на основание чл. 60, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕСИФ във връзка с постъпило искане за междинно искане за плащане № 7 от 21.12.2017 г., на стойност 3 791 854.98 лева по проект № BG16M1OP002-1.005-0003-C01 „Втора фаза на проект: „Рехабилитация на водоснабдителната и канализационната мрежа на [населено място] с изграждане на ПСОВ“, е отказано да бъдат верифицирани разходи в размер на 189 592.78 лева от безвъзмездната финансова помощ, както и средства в размер на 5 904.46 лева от собствено финансиране, поради налажена финансова корекция в размер на 5% по договорно споразумение № Д-ОП-327 от 01.08.2013 г., сключен с ДЗЗД „Нова Б.“
В жалбата и уточнителната молба се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт поради противоречие с материалния закон. Изложени са доводи относно необоснованост на фактическите констатации на директора на дирекция „Кохизионна политика за околна среда“, в качеството му на УО на ОПОС при налагане на финансова корекция, с писмо изх. № 08-00-3864 от 12.11.2013 г., допълнено с писмо № 08-00-1528 от 30.09.2016 г. Счита, че направените разходи са

допустими за финансиране по правилата на оперативната програма 2007 – 2013 г, както и за периода 2014 г- 2020 г. и отказът да бъде извършено плащане по реда на чл. 75, ал.1 във вр. чл. 57, ал.1, т. 4 от ЗУСЕСИФ бил незаконосъобразен. Твърди се, че не са налице основания за неизвършването на верификация, тъй като не са осъществени твърдените нарушения, поради което не е налице нередност и не и следвало да бъде наложена финансова корекция, отменена в последствие след съдебен контрол за законосъобразност с решение № 61/2019 г. постановено по т.д. № 3672 по описа за 2018 г. на Софийски апелативен съд. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания акт. Претендира разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят - [община], чрез процесуалния си представител а св. адв. Х., поддържа жалбата с твърденията си относно отмяната на оспорения акт. Доводи относно незаконосъобразността на оспорения акт са изложени и в депозираната по делото писмена защита. Претендира присъждането на разноски по делото съобразно представен списък по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът - ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „ Околна среда“ и главен директор на Главна дирекция „Оперативна програма околна среда“, чрез процесуален представител юрк. Т., оспорва жалбата, като неоснователна. Претендира разноски по представен списък на разноските по реда на чл. 80 от ГПК. Направил е и възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III отделение, 70 състав след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Не се спори между страните по делото, че между Министерство на околната среда и водите и жалбоподателят е сключен административен договор № DIR-51011116-C027 от 01.12.2012 г., с предмет: „Рехабилитация на водоснабдителната и канализационна мрежа на [населено място] с изграждане на ПСОВ“, съфинансиран по Оперативна програма „Околна среда“ 2007-2013. Проектът е разделен на две фази, поради което жалбоподателят [община] е бенефициер и по административен договор за безвъзмездна финансова помощ № BG16M1OP002-1.005-003- C01 от 26.07.2016 г. за Втора фаза на проект „ Рехабилитация на водоснабдителната и канализационна мрежа на [населено място] с изграждане на ПСОВ“ съфинансиран по Оперативна програма „Околна среда“ 2014 – 2020 г.

Съобразно сключеният договор за безвъзмездна финансова помощ и залегналите в него задължения жалбоподателят, в качеството му на бенефициер по предоставената помощ е провел процедура за възлагане изпълнението на обществена поръчка, с предмет: „Проектиране и сторителствона ПСОВ, ВиК мрежа западна част, външни връзки към ПСОВ и корекция на рега [населено място]“

Въз основа на проведената процедура жалбоподателят сключил Договор № Д-ОП-327 от 01.08.2013 г. с изпълнител ДЗЗД „Нова Б.“

Не се спори по делото, че с писмо, изх. № 08-00-3864 от 12.11.2013г. на директора на Дирекция „Кохезионна политика за околна среда“, в качеството му на Управляващ орган на ОП „Околна среда“ 2007 -2013г., е наложена на бенефициента [община]

финансова корекция, в размер на 5 % от стойността на договор № Д-ДП-327 от 01.08.2013г., сключен с изпълнител ДЗЗД „Ново Б.“, на основание чл.8 във връзка с т.6 от Приложение № 2 на Методологията за определяне на финансовите корекции, прието с ПМС № 134/05.07.2010г.

На 28.02.2018 г. ръководителят на Управляващия орган на Оперативна програма „Околна среда“ 2014-2020 година, на основание чл.60, ал.1 и чл.62 ал.1 от ЗУСЕСИФ, във връзка с подадено искане от жалбоподателя за междинно плащане № 7 от 21.12.2017 г, на стойност 3 791 854.98 лв. по проект BG16M1OP002-1.005-0003-C01-Втора фаза на проект „Рехабилитация на водоснабдителната и канализационната мрежа на [населено място] с изграждане на ПСОВ“, финансиран по Оперативна програма „Околна среда“ 2014-2020, с бенефициер [община] е издал обжалваното в настоящото производство решение, с което от сумата на представеното искане за плащане не е одобрено плащане на средства в размер на 189 592.78 лева от БФП по фактури № [ЕГН] от 05.08.2016 г., № [ЕГН] от 25.11.2016 г. и № [ЕГН] от 22.12.2015 г., както и не са верифицирани средства от собствено финансиране в размер на 5904.46 лева. Като мотив за отказа за верификация ръководителя на УО е посочил наложена финансова корекция в размер на 5% по договорно споразумение № Д-ОП-327 от 01.08.2013 г. с изпълнител ДЗЗД „Нова Б.“, съгласно писмо изх. № 08-00-1528 от 30.09.2016 г. на Ръководителя на УО на ОПОС.

С така издадено писмо изх. 08-00-1528 от 30.09.2016 г., Ръководителят на УО на ОПОС е уведомил жалбоподателят, че във връзка последващ контрол за законосъобразност на откритата процедура по ЗОП с предмет: Проектиране и сторителствона ПСОВ, ВиК мрежа западна част, външни връзки към ПСОВ и корекция на рега [населено място]“ на стойност 42 472 943.68 лева без ДДС, резултатите от които са обективирани в писмо изх. № 08-00-8364 от 12.11.2013 г., с което поради установени нарушения на приложимата нормативна уредба при възлагането на обществената поръчка била наложена финансова корекция в размер на 5% от стойността на сключения договор, при извършване на последващата проверка на представените документи се потвърждава установето в писмото от 12.11.2013 г. нарушение на т. 4 и т 13 от Приложение № 6, ал. 1 от Методологията за определяне на финансови корекции /отм./. Приел е, че доколкото в случая не е налице нарушение на разпоредбата на чл.28, ал.6 от ЗОП, то финансовата корекция по т.4 от Методологията, не следвало да се възстановява от бенефициенра съгласно чл. 10, ал. 6, т. 1 от МОФК /отм./. При прилагане на принципа за некумулиране на финансови корекции и доколкото с писмо, изх. № 08-00-8364 от 12.11.2013г. на бенефициера вече е наложена финансова корекция, съответстваща по размер и основание, а именно от 5 % от стойността на Договор № Д-ОП-327 от 01.08.2013 г. с изпълнител ДЗЗД „Ново Б.“ УО на ОПОС , е приел, че няма основание за налагане на допълнителна финансова корекция.

Безспорно е установено по делото, че по подадена на 04.05.2015 г. от жалбоподателя, искова молба, с вх. № 56894 е образувано исково производство по гр. д. № 2993/2015г. по описа на Софийски градски съд. С определение № 1972 от 08.04.2016 г. делото е прекратено от гражданския съд и изпратено за разглеждане на Административен съд София-град, на основание §10, ал. 2 от ПЗР на ЗУСЕСИФ. С определение № 309 от 16.01.2017 г. по адм.д. № 12217/2016г. Административен съд София-град, 20 състав, е повдигнал спор за подсъдност и с определение № 24 от 31.03.2017 г. по адм.д. № 12/2017 г. Смесен петчленен състав на Върховния административен съд и Върховния

касационен съд, определил, че Софийски градски съд е компетентния съд, който следва да се произнесе по исковата молба, с вх. № 56894/04.05.2015г. на [община] срещу Министерството на околната среда и водите, с искане за присъждане на общината сумата от 264 456.66 лева, представляваща наложена финансова корекция по договора за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ. След изпращането на исковата молба от 04.05.2015 г. по описа на Софийски градски съд е било образувано гр. д.под нов номер № 4121/2017 г. на СГС, I-14 състав, с предмет първата удържана сума, по искане на междинно плащане № 8 по проекта, във връзка с наложената финансова корекция с писмо изх. № 08-00-8364 от 12.11.2013 г. по договор за обществена поръчка № Д-ОП-327 от 01.08.2013 г. с изпълнител ДЗЗД „Ново Б.“. С решение от 15.01.2018 г. СГС, ГО, I-14 състав е отхвърлил предявените от [община] искове, като неоснователни. Решението е обжалвано от [община] пред Софийският апелативен съд. С решение № 61 от 08.01.2019 г., постановено по т.д. № 3672/2018 г. от Софийския апелативен съд, ТО,11 състав, е отменено решение № 339 от 15.01.2018 г. по гр. д № 4121/2017 г. на СГС I-14състав и МОСВ, на основание чл.79, ал.1 ЗЗД и чл. 86,ал.1 ЗЗД е осъдено да заплати посочените в решението суми. С решението си състава на Софийския апелативен съд се е произнесъл по същество по законосъобразността на наложената финансова корекция, в размер на 5 % от стойността на договор Д-ОП-327 от 01.08.2013 г.,с писмо № 08-00-3864 от 12.11.2013 г. на директора на дирекция „Кохезионна политика и околна среда“в качеството му на УО на ОП“Околна среда“. Приел е, че не се установява да е налице осъществяване на нарушение на норма на общностното и националното право във връзка с обществените поръчки, което да има или би имало като последица нанасянето на вреда на общия бюджет на Европейския съюз и/или националния бюджет, чрез отчитане на неоправдан разход. Обективизираната правна воля на съда е, че не е имало фактическо основание за налагане на финансови корекции по Договор № DIR-51011116-C027 за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Околна среда“ (2007-2013) по проект „Рехабилитация на водоснабдителната и канализационна мрежа на [населено място] с изграждане на ПОСВ“ по приоритетна ос 1 “Подобряване и развитие на инфраструктурата за питейни и отпадъчни води“. Решението на Софийски апелативен съд е влязло в сила на 20.05.2020 г., предвид че с Определение № 344 от 20.05.2020 г. постановено по т.д. № 1935/2019 г. по описа на Върховен касационен съд ,ТК,II отд. не е допуснато касационното му обжалване.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл.149 АПК от лице с правен интерес – адресат на акта и срещу акт подлежащ на съдебен контрол (съобразно чл. 73 ал.4 от ЗУСЕСИФ), поради което същата е процесуално допустима.

По същество на спора:

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

По отношение на компетентността на органа издал акта, спазването на установената

форма и на административно производствените правила:

Съобразно нормата на чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, управляващите органи извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане на бенефициента. Разпоредбата на чл. 9, ал. 5, изр. второ и трето от ЗУСЕСИФ, предвижда, че ръководител на УО е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира УО, или определено от него лице, като правомощия на ръководител на УО по този закон може да се упражняват и от овластено от него лице. В конкретния случай оспорения индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган в изпълнение на изискванията по посочените правни норми и във вр. с чл. 25, ал. 4 от Закона за администрацията във вр. с чл. 5 от У. правилник на Министерството на околната среда и водите /МОСВ/. По делото се установява, че и.д. главен директор и зам.главен директор на главна дирекция „ОПОС“ 2014-2020 г. - В. К. е оправомощена за ръководител на УО, определен съобразно представената по делото заповед № РД-ОП-13 от 07.02.2018 г. на Министъра на околната среда и водите, поради което оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган, съобразно делегираните му правомощия.

На следващо място административният акт, предмет на настоящото производство е издаден в предвидената от законодателя писмена форма, мотивиран, макал и лаконично, с конкретно изложени в него фактически и правни основания, като е съобразен с изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК, поради което не са налице основанията по чл. 146, т. 2 от АПК, а доводите изложени от жалбоподателя в тази насока не се споделят от настоящия състав на съда.

В случая не се установява и съществено нарушение на административнопроизводствените правила, допуснати в хода на производството в което не са верифицирани съответните разход и които да са довели до незаконосъобразност на оспореното решение.

Относно материалната законосъобразност на акта:

Страните нямат спор по фактите, които следва да се считат безспорно установени.

Със Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, обн. ДВ, бр. 101/22.12.2015 г., в сила от 25.12.2015 г., според чл. 1 ал. 1 от същия, се определя националната институционална рамка за управлението на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЕСИФ/, реда за предоставяне на финансова подкрепа или безвъзмездна финансова помощ, правилата на определяне на изпълнител от бенефициент на безвъзмездна финансова помощ, правилата за верифициране и сертифициране на допустимите разходи и за извършване на плащанията и на финансовите корекции. Според чл. 1 ал. 2 ЗУСЕСИФ, средствата от ЕСИФ по смисъла на този закон са средства от Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство, предоставени по програми на Република България. В раздел III от глава пета от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове са регламентирани процедурни правила за администриране на нередности и извършване на финансови корекции.

Разпоредбата на член 125, параграф 1 от Регламент № 1303/2013 г. задължава управляващия орган да осъществява управлението на оперативната програма в съответствие с принципа на добро финансово управление. Принципът на добро финансово управление, с оглед на датата на издаване на оспореното решение -

28..2018 г., е дефиниран в член 30 на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза и за отмяна на Регламент (ЕО, Евратом) № 605/2002 на Съвета (Регламент № 966/2012). Съгласно параграф 4, буква а), подточка i) на член 125 от Регламент № 1303/2013 по отношение на финансовото управление и контрол на оперативната програма управляващият орган проверява дали съфинансираните продукти и услуги са осигурени и дали операцията съответства на приложимото законодателство, на оперативната програма и на условията за подкрепа на операцията, както и дали е платен размерът на разносните, деклариран от бенефициера (по смисъла на член 2, т. 3б от Регламент № 1303/2013).

В изпълнение на това правомощие на управляващия орган националният законодател в чл. 56, ал. 1 ЗУСЕСИФ изрично регламентира предпоставките, при наличието на които се предоставя финансовата подкрепа и факта, че може да се използва за финансиране на разходи, но при наличие на предпоставката - тези разходи да са допустими съгласно приложимото за програмния период право на Европейския съюз, разпоредбите на този раздел, актовете по неговото прилагане и други относими норми на българското законодателство. Този раздел е раздел I "Общи условия и допустимост на разходите" от глава пета "Финансово управление и контрол". В чл. 57, ал. 1 ЗУСЕСИФ, националният законодател е регламентирал кумулативните изисквания, които правят един разход допустим по съответния договор за безвъзмездна финансова помощ. Допълнителни изисквания, както правилно сочи и съдът, се съдържат и в чл. 57, ал. 2, и в чл. 58, ал. 1 и 2 ЗУСЕСИФ. А с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и 2 ЗУСЕСИФ националният законодател изрично регламентира правомощието на Министерския съвет да приеме национален нормативен административен акт за определяне на правилата за допустимост на разходите за съответния програмнен период и правомощието на ръководителите на управляващите органи да приемат акт, чрез който да определят допустимите категории разходи и други относими за допустимостта на разходите елементи.

В случая производството е образувано въз основа на междинно искане за плащане № 7 от 21.12.2017 г, на стойност 3 791 854.98 лв. по проект BG16M1OP002-1.005-0003-C01- Втора фаза на проект „Рехабилитация на водоснабдителната и канализационната мрежа на [населено място] с изграждане на ПСОВ“, финансиран по Оперативна програма „Околна среда“ 2014-2020, с бенефициер [община]. Последният е уведомен, че не са верифицирани средства в размер на 189 592.78 лева от БФП по фактури № [ЕГН] от 05.08.2016 г., № [ЕГН] от 25.11.2016 г., № [ЕГН] от 22.12.2015 г. и разходи по сертификат № 13 , както и не са верифицирани средства от собствено финансиране в размер на 5904.46 лева. Като мотив за отказа за верификация ръководителя на УО е посочил наложена финансова корекция в размер на 5% по договорно споразумение № Д-ОП-327 от 01.08.2013 г. с изпълнител ДЗЗД „Нова Б.“, съгласно писмо изх. № 08-00-1528 от 30.09.2016 г. на Ръководителя на УО на ОПОС, което от своя страна препраща към мотивите на писмо № 08-00-8364 от 12.11.2013 г., с което поради установени нарушения на приложимата нормативна уредба при възлагането на обществената поръчка била наложена финансова корекция в размер на 5% от стойността на сключения договор.

Видно от гореизложеното органът е приел, че процесният разход е недопустим, тъй като не съответства на изискването на чл. 57, ал. 1, т. 4 ЗУСЕСИФ, поради наложена финансова корекция. Съдът намира за необходимо да отбележи, че определянето на финансови корекции и верификации са отделни производства, които могат да протичат както паралелно едно с друго, така и последователно. В този смисъл и практиката на ВАС, така и решение № 13844 от 15.12.2016 г. по адм. дело №

8684/2016 на Върховният административен съд на Република България, където е посочено, че: „Верификацията и финансовата корекция са два отделни правни института, прилагани на различно основание и в различни производства.“

В конкретния случай, липсва спор по делото, че са били налице както производство по налагане на финансова корекция, така и последващо производство по верификация на разходите, като отказът за верифициране на разходите е обективиран в обжалваното в настоящото производство решение от 28.02.2018 г., с мотив наложена финансова корекция в размер на 5% по договорно споразумение № Д-ОП-327 от 01.08.2013 г. с изпълнител ДЗЗД „Нова Б.“, съгласно писмо изх. № 08-00-1528 от 30.09.2016 г. на Ръководителя на УО на ОПОС, препащащо към мотивите на писмо № 08-00-8364 от 12.11.2013 г.

За да е законосъобразен отказът на органа да верифицира разход в размер на финансовата корекция, т.е. да откаже да възстанови разходи в размер на финансовата корекция, трябва актът, с който финансовата корекция е определена по основание и по размер да е влязъл в сила. Това е така, тъй като производството по верификация, в случая се основава именно на финансова корекция, като при проверка на законосъобразността на отказа съдът следва да провери влязъл ли е в сила актът, с който е определена финансовата корекция, и съответен на влезлия в сила акт ли е размерът, отказан за верификация. В производството по проверка на законосъобразността на отказа за верификация съдът не може да извършва проверка за законосъобразност на акта, с който органът е определил финансова корекция. В производството за проверка на отказа за верификация актът за определяне на финансова корекция е само фактическо основание за отказа, за това съдът трябва да провери единствено от формална страна осъществен ли е този релевантен юридически факт.

От доказателства по делото безспорно се установява, че на [община], в качеството ѝ на бенефициер, с писмо № 08-00-8364 от 12.11.2013 г. е определена финансова корекция. Развилото се производство по налагането на финансовата корекция към тази дата - 12.11.2013 г. се е уреждало тогава по общия исков ред, а не по редът на Законът за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове. Бенефициерът е преприел защитата си срещу акта за налагане на финансова корекция с предявяване на иск пред гражданския съд преди влизане в сила на ЗУСЕСИФ, като развилото се исково производство е приключило с влязло в сила решение № 61 от 08.01.2019 г., постановено по т.д. № 3672/2018 г. от Софийския апелативен съд, ТО, 11 състав. С решението си състава на Софийския апелативен съд се е произнесъл по същество по законосъобразността на наложената финансова корекция, в размер на 5 % от стойността на договор Д-ОП-327 от 01.08.2013 г., с писмо № 08-00-3864 от 12.11.2013 г. на директора на дирекция „Кохезионна политика и околна среда“ в качеството му на УО на ОП „Околна среда“.

Съдебното решение е задължително както за страните, така и за всички учреждения и трети лица. Ето защо изводът на гражданския съд за незаконосъобразност на наложената финансова корекция с писмо № 08-00-3864 от 12.11.2013г. на директора на дирекция „Кохезионна политика и околна среда“ в качеството му на УО на ОП „Околна среда“ 2007-2013 г., за налагане на финансовата корекция в размер на 5 % от стойността на договор № Д-ОП-327 от 01.08.2013 г., сключен с изпълнител ДЗЗД „Ново Б.“, към което препаща писмо № 08-00-1528 от 30.09.2016 г. на Ръководителя на УО на ОПОС, е основание за незаконосъобразност на решението за отказ на верифициране на допустими разходи.

При липсата на нередност и наложена финансова корекция, установена с окончателен съдебен акт, отказът за верификация е в нарушение на материалния закон, поради което решението следва да бъде отменено.

Управляващият орган е длъжен да съобрази поведението си с влязлото в сила съдебно решение и следва да приключи регистрираната нередност с отбелязване за отмяна на наложената финансова корекция и дължимост на пълния размер на разходите по договора сключен с изпълнител ДЗЗД „Ново Б.“. А при верифициране на разходите следва да бъдат признати всички разходи по посочения по-горе договор.

С оглед на изложеното, крайният извод на съда е, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон и като такова следва да бъде отменено. Предвид, че административното производство е започнало по искане на общината и отмяната на акта налага връщането на преписката на органа за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

По разноските по производството:

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за присъждане на съдебни разноски, на основание чл. 143, ал.1 от АПК съдът следва да осъди ответника да заплати на [община] претендираните за един адвокат разноски в размер на 5 380.80 лева, съобразно представените към сиписька по чл. 80 от ГПК доказателства за реалното им плащане.

Неостователно е направеното от ответника възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар. Същият е съобразен с фактическата и правната сложност на делото, с материалния интерес, както и с извършените по делото процесуални действия.

По изложените съображения, Административен съд София - град, III-то отделение, 70-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [община], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], пл. „Н. В.“ № 1, представлявана от кмета Г. И. срещу Решение № от 28.02.2018 г., издадено от В. К., ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Околна среда“ 2014 г.-2020 г.

ВРЪЩА преписката на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Околна среда“ 2014-2020 г. и главен директор на Главна дирекция „Оперативна програма околна среда“ 2014-2020 г. в Министерството на околната среда и водите, за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящия съдебен акт.

ОСЪЖДА Министерството на околната среда и водите да заплати на [община], ЕИК[ЕИК], сумата от 5 380.80 (пет хиляди триста и осемдесет лева и осемдесет стотинки) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: